

Mål C-676/22

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

2 november 2022

Domstol som begär förhandsavgörande:

Nejvyšší správní soud (Republiken Tjeckien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

26 oktober 2022

Klagande:

B2 Energy s.r.o.

Motpart:

Odvolací finanční ředitelství

[utelämnas]

Beslut

Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen, Republiken Tjeckien) [utelämnas] har i målet mellan klaganden **B2 Energy s.r.o.**, [utelämnas] och motparten **Odvolací finanční ředitelství** (direktoratet för överklaganden vid den nationella skattemyndigheten, Republiken Tjeckien) [utelämnas] angående ett överklagande av motpartens beslut av den 21 november 2019, [utelämnas], angående klagandens överklagande av domen från Městský soud v Praze (Stadsdomstolen i Prag, Republiken Tjeckien), av den 18 augusti 2021 med referensnummer 14 Af 4/2020–48

meddelat följande beslut:

- I. Följande tolkningsfråga **hänskjuts** till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande:

Ska artikel 138.1 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, mot bakgrund av Europeiska unionens domstols dom av den 9 december 2021 i mål C-154/20, Kemwater

ProChemie, EU:C:2021:989, tolkas så, att möjligheten att utöva rätten till undantag från mervärdesskatteplikt vid leverans av varor till en annan medlemsstat i Europeiska unionen ska nekas, utan att skattemyndigheten är skyldig att bevisa att leverantören av varorna har medverkat i ett mervärdesskattebedrägeri, när leverantören inte har bevisat att varorna har levererats till en viss mottagare i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen, med ställning som beskattningsbar person som anges i skattehandlingarna, trots att de uppgifter som behövs för att kontrollera att den faktiska mottagaren i en annan medlemsstat i Europeiska unionen hade denna ställning, mot bakgrund av de faktiska omständigheterna och de uppgifter som den beskattningsbara personen har lämnat, är tillgängliga?

[utelämnas]

Skäl

I. Saken i det nationella målet

[1] Klaganden är ett tjeckiskt handelsbolag. Den 15 juli 2015 inledde skattemyndigheten en skattekontroll hos klaganden avseende beskattningsperioden februari, mars, april och maj 2015. På grundval av denna kontroll drog skattemyndigheten slutsatsen att klaganden inte hade visat att villkoren för undantag från mervärdesskatteplikt var uppfyllda för leveranser av varor till en annan medlemsstat i Europeiska unionen (nedan kallad EU), vilket hade tillämpats på grundval av de skattehandlingar på vilka OOV-Družstvo Malinovo, družstvo och bolaget BICOTEC LIMITED (nedan även kallade mottagarna av varorna) hade angetts som mottagare av varor. De handlingar som hade ingetts avsåg leverans av rapsolja till en annan medlemsstat i EU. Klaganden ingav skattehandlingar till skattemyndigheten avseende de utförda transaktionerna, samt bilagor till dessa, i form av beställningar, leveranssedlar, internationella fraktsedlar, viktsedlar, bekräftelser på produkternas kvalitet samt ramavtal om försäljning, ramavtal om spedition och bankkontoutdrag.

[2] Skattemyndigheten har inte ifrågasatt att varorna faktiskt har transporterats till en annan medlemsstat. Den fann emellertid att klaganden inte hade styrkt sina påståenden, eftersom klaganden inte hade visat att den hade överfört rätten att såsom ägare förfoga över egendomen till personer som i de ingivna handlingarna hade angetts som mottagare av varorna (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo och BICOTEC LIMITED), eller att varan hade levererats till en person som av skatteskal hade registrerats i en annan medlemsstat. Klaganden har således inte uppfyllt villkoren för att utöva rätten till undantag från skatteplikt. Mottagarna av varorna från klaganden anmälde inte förvärvet av varor från Republiken Tjeckien eller leveransen av varor inom EU i form av en trepartstransaktion, och de betalade inte heller någon skatt på förvärv av varor från en annan EU-medlemsstat. Leveransen av varorna bekräftades inte heller med avseende på bolagen DRAGSTAL och WRATISLAVIA-BIO, vilka enligt klaganden i själva verket skulle ha varit de slutliga mottagarna av varorna. Även om

WRATISLAVIA-BIO angavs som ägare till varorna på vissa internationella fraktsedlar och viktsedlar som ingetts, bekräftades de av en annan aktör, nämligen bolaget Wratislavia-Biodiesel, genom dess underskrift och stämpel, vilket innebar att klaganden inte har styrkt att varorna hade levererats till WRATISLAVIA-BIO. Enbart den omständigheten att mottagarna betalade för rapsoljan innebär inte att de hade förvärvat rätten att såsom ägare förfoga över varorna. Vissa av de internationella fraktsedlar som åtföljer de fakturor som utfärdats till mottagarna av varorna har inte ens bekräftats av de slutliga mottagarna eller så har de bekräftats av helt andra aktörer. Den faktiska överföringen av varorna till angivna mottagare i en annan EU-medlemsstat bekräftades inte heller av vittnen.

[3] Av det skälet höjde skattemyndigheten i sina beskattningsbeslut av den 6 oktober 2017 den deklarerade mervärdesskatten genom att med avseende på klaganden för beskattningsperioden februari 2015 fastställa den till ett belopp på 66 323 CZK, för mars 2015 till ett belopp på 68 490 CZK, för april 2015 till ett belopp på 74 359 CZK och för maj 2015 till ett belopp på 8 486 CZK.

[4] Motparten avtog överklagandet av dessa beslut om efterbeskattning genom ett beslut av den 21 november 2019 [utelämnas]. Klaganden överklagade motpartens beslut vid Městský soud v Praze (Stadsdomstolen i Prag, nedan kallad stadsdomstolen). Stadsdomstolen ogillade överklagandet av motpartens beslut genom dom av den 18 augusti 2021 med referensnummer 14 Af 4/2020–48. Enligt stadsdomstolen avsåg den omtvistade frågan varken företeende av skattehandlingar (uppfyllande av de formella kraven) eller genomförandet av transporten av varorna till en annan medlemsstat, utan skattemyndigheten och motparten hade bestritt leveransen av varorna till de angivna mottagarna.

[5] Stadsdomstolen har med stöd av EU-domstolens praxis, i synnerhet domen av den 27 september 2007 i mål C-409/04, Teleos plc m.fl., EU:C:2007:548, dragit slutsatsen att klaganden inte ens hade styrkt att varorna hade levererats till deras slutliga mottagare genom de angivna mottagarna. Det framgick nämligen inte av de handlingar som lämnats in vem som hade hämtat varorna för mottagarens räkning eller till vilken mottagare varorna hade levererats, vilket inte heller har bekräftats av de vittnen som hörts. Det är följaktligen inte klart vem som hade rätt att förfoga över varorna (rapsolja) i egenskap av ägare. Stadsdomstolen betonade att motparten inte har hävdats att klaganden hade medverkat i ett mervärdesskattebedrägeri, utan att det inte fanns några bevis för att stödja klagandens skattedeklarationer. Med hänsyn till de faktiska omständigheterna i förevarande fall har klaganden inte handlat i god tro när det gäller den faktiska överföringen av rätten att såsom ägare förfoga över rapsoljan till de angivna mottagarna av varorna.

[6] Klaganden överklagade domen från stadsdomstolen. Inom ramen för överklagandet gjorde klagande gällande att den styrkt att villkoren för tillämpning av rätten till undantag från skatteplikt avseende leverans av varor till en annan EU-medlemsstat var uppfyllda. Vad gäller bedömningen av den tidpunkt då rätten att såsom ägare förfoga över varorna uppkommer, har klaganden för det första

gjort gällande att även om leveransen av varorna till de angivna mottagarna inte har bekräftats, uppfyllde klaganden samtliga tre villkor för rätten till undantag från mervärdesskatteplikt avseende leverans av varor till en annan EU-medlemsstat. Identiteten på den faktiska mottagare till vilken rätten att förfoga över varorna såsom ägare har överförts kan fastställas på grundval av den bevisning som lagts fram. Denna bevisning visade klart att varorna faktiskt hade mottagits i den polska staden Wrocław av de slutliga mottagarna, som var andra företag än de som angavs i de relevanta skattehandlingarna.

II. Anförda unionsrättsliga och nationella bestämmelser

[7] I artikel 131 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt föreskrivs att undantagen från skatteplikt ska tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av övriga gemenskapsbestämmelser och i enlighet med de villkor som medlemsstaterna fastställer för att säkerställa en korrekt och enkel tillämpning av dessa undantag och förhindra skatteundandragande, skatteflykt eller missbruk.

[8] Enligt artikel 138.1 i direktiv 2006/112/EG ska medlemsstaterna tillämpa undantag från skatteplikt för leverans av varor som av säljaren eller förvärvaren eller för säljarens eller förvärvarens räkning försänds eller transporteras ut ur respektive medlemsstats territorium men inom gemenskapen, om leveransen görs till en annan beskattningsbar person eller en icke beskattningsbar juridisk person som agerar i denna egenskap i en annan medlemsstat än den från vilken försändelsen eller transporten av varorna avgår.

[9] Direktivet innehåller (till skillnad från till exempel förfarandet för att utöva rätten till avdrag för mervärdesskatt, se artiklarna 168 a och 178 a i direktivet) dock inte i sig några särskilda bestämmelser om vilka bevis som skattebetalaren måste lägga fram för att utöva rätten till undantag från mervärdesskatt.

[10] Enligt artikel 9.1 i direktiv 2006/112/EG avses med beskattningsbar person ... den som, oavsett på vilken plats, självständigt bedriver en ekonomisk verksamhet, oberoende av dess syfte eller resultat.

[11] I artikel 287 i direktiv 2006/112/EG föreskrivs att de medlemsstater som anslutit sig efter den 1 januari 1978 får tillämpa skattebefrielse från skatteplikt för beskattningsbara personer vars årsomsättning högst är lika med motvärdet i nationell valuta av följande belopp enligt den omräkningskurs som gällde på dagen för deras anslutning. ... För Republiken Tjeckien uppgår denna omsättning, i enlighet med punkt 7, till 35 000 EUR. För övriga berörda medlemsstater föreskrivs undantag med olika tröskelvärden i artiklarna 284–286 i direktiv 2006/112/EG.

[12] Mot bakgrund av den möjlighet som anges i artikel 287 i direktiv 2006/112/EG föreskrivs i tjeckisk rätt i 6 § 1 i zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (lag nr 235/2004 om mervärdesskatt, nedan kallad mervärdesskattelagen), att en beskattningsbar person blir mervärdesskatteskyldig

om hans omsättning under högst tolv närmast föregående kalendermånader överstiger 1 000 000 CZK, med undantag för en person som uteslutande utför transaktioner som är undantagna från mervärdesskatt utan avdragsrätt för mervärdesskatt.

[13] Det materiella villkoret för att utöva rätten till undantag är att det föreligger en leverans av varor till en annan EU-medlemsstat. Rätten till undantag från mervärdesskatt uppkommer när villkoren i 64 § i mervärdesskattelagen, i dess lydelse vid tidpunkten för förevarande mål, är uppfyllda. Enligt den grundläggande principen är leverans av varor till en annan medlemsstat, som görs av en skattskyldig person till en person som är registrerad för mervärdesskatt i en annan medlemsstat och där varorna försänds eller transporteras från Tjeckien av den beskattningsbara personen eller förvärvaren eller av tredje man för deras räkning, undantagen från skatteplikt och ger rätt till avdrag för mervärdesskatt. Undantag gäller för leverans av varor till en person vars förvärv av varor i en annan medlemsstat inte är skattepliktiga.

[14] Enligt 4 § 1 e i mervärdesskattelagen utgör den utförda transaktionen en leverans av varor eller ett tillhandahållande av tjänster mot ersättning som utförs av en beskattningsbar person som agerar i denna egenskap. Enligt 4 § 1 f i mervärdesskattelagen avses med en person som är registrerad för skatteändamål en person som har tilldelats ett skatteregistreringsnummer för mervärdesskatt i samband med handel mellan medlemsstater.

[15] I 13 § 1 i mervärdesskattelagen definieras leverans av varor som överföring av rätten att såsom ägare förfoga över varorna. Enligt punkt 2 i 13 § avses med leverans av varor till en annan medlemsstat vid tillämpningen av denna lag en leverans av varor som faktiskt har sänts eller transporterats till en annan medlemsstat.

[16] Enligt 92 § 3 i zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (lag nr 280/2009 om skatteförfaranden), ska den beskattningsbara personen lägga fram bevis för samtliga omständigheter som vederbörande är skyldig att ange i en ordinarie skattedeklaration, i en kompletterande skattedeklaration eller i någon annan handling.

III. Bedömning av den fråga som begäran om förhandsavgörande avser

[17] I förevarande fall har Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) att ta ställning till frågan huruvida rätten till undantag från mervärdesskatteplikt kan nekas i samband med en leverans av varor till en annan medlemsstat när den faktiska mottagaren av de varor för vilka leverantören önskar utöva rätten till undantag från mervärdesskatteplikt är okänd.

[18] [utelämnas]

[19] EU-domstolen har i sin rättspraxis avseende artiklarna 131 och 138 i direktiv 2006/112/EG vid flera tillfällen understrukit att vid bedömningen av rätten till

undantag från mervärdesskatteplikt eller av de krav som en beskattningsbar person ska uppfylla, ska medlemsstaternas skattemyndigheter under alla omständigheter tillämpa rättssäkerhetsprincipen, principen om skydd för berättigade förväntningar och proportionalitetsprincipen. Enligt tjeckisk rätt har den skattskyldige bevisbördan för att de materiella villkoren för rättigheten är uppfyllda. Samma slutsatser följer även av EU-domstolens rådande praxis. Enligt EU-domstolens rättspraxis ändras bevisbördan endast på så sätt att skattemyndigheter och medlemsstater förbjuds att kräva att skattebetalare uppfyller ytterligare villkor som inte är förenliga med de mål som erkänns i direktiv 2006/112/EG. Vid påstående om medverkan i skattebedrägeri omkastats bevisbördan så att det är skattemyndigheten som måste bevisa att vederbörande medverkat i bedrägeriet.

[20] Även om direktivet i sig inte innehåller några detaljerade regler om den bevisning som den skattskyldige ska förebbringa för att kunna utöva rätten till undantag från mervärdesskatteplikt, har EU-domstolen i konkreta fall slagit fast att importören, för att kunna beviljas undantag från mervärdesskatteplikt, måste bevisa att de berörda varorna vid tidpunkten för exporten var avsedda att försändas eller transporteras till en annan medlemsstat och att varorna, vid en senare gemenskapsintern leverans, har varit föremål för en sådan försändelse eller transport, varvid importören inte måste visa att varorna har skickats till förvärvarens konkreta adress. Sådan bevisning kan bestå av handlingar avseende transporten från ett skatteupplag i exportmedlemsstaten till ett skatteupplag i en annan medlemsstat.

[21] När det gäller bevisningen för rätten att dra av mervärdesskatt enligt artiklarna 168 och 178 i direktiv 2006/112/EG besvarade EU-domstolen i sin nyligen meddelade dom av den 9 december 2021 i mål C-154/20, *Kemwater ProChemie*, EU:C:2021:989, den tolkningsfråga som hänskjutits av Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) i utökad sammansättning enligt följande: ”Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt ska tolkas så, att rätten till avdrag för ingående mervärdesskatt ska nekas, utan att skattemyndigheten är skyldig att bevisa att den beskattningsbara personen har gjort sig skyldig till ett undandragande av mervärdesskatt eller att vederbörande kände till, eller borde ha känt till, att den transaktion som åberopats till stöd för avdragsrätten ingick i ett sådant undandragande, när denna beskattningsbara person – i en situation där den verkliga leverantören av de berörda varorna eller tjänsterna inte har identifierats – inte har visat att nämnda leverantör hade ställning som beskattningsbar person, om, med hänsyn till de faktiska omständigheterna och trots de uppgifter som lämnats av den beskattningsbara personen, de uppgifter som behövs för att kontrollera att den verkliga leverantören hade ställning som beskattningsbar person saknas.”

[22] EU-domstolen bekräftade således att varu- eller tjänsteleverantörens ställning som beskattningsbar person (i Tjeckiens fall en mervärdesskattepliktig person) utgör ett av de materiella villkoren för att utöva rätten till avdrag för mervärdesskatt. Den medgav emellertid att leverantören på vissa villkor inte

behöver identifieras otvetydigt om det av de faktiska omständigheterna med säkerhet framgår att leverantören nödvändigtvis hade ställning som beskattningsbar person för mervärdesskatt. Bevisbördan åligger i detta avseende den person som vill utöva rätten till avdrag för mervärdesskatt. Undantaget görs i det fall där skattemyndigheten förfogar över de uppgifter som behövs för att kontrollera att det materiella villkoret för att utöva rätten till avdrag av mervärdesskatt är uppfyllt.

[23] I enlighet med EU-domstolens slutsatser i den nämnda domen är det således inte nödvändigt att inom ramen för skatteförfarandet visa att den mervärdesskattepliktiga transaktionen har utförts av en viss leverantör som är en beskattningsbar person i mervärdesskattehänseende. Det har även medgetts att de materiella villkoren för avdragsrätt för mervärdesskatt kan anses vara uppfyllda trots att leverantörens identitet inte har fastställts, om skattemyndigheten, med beaktande av de faktiska omständigheterna, förfogar över de uppgifter som behövs för att kontrollera huruvida den faktiska leverantören hade ställning som beskattningsbar person i mervärdesskattehänseende.

[24] De faktiska omständigheter som fastställts i förevarande fall visar att klaganden transporterade rapsolja till en annan medlemsstat utan att visa att den levererade rapsoljan verkligen levererats till de angivna mottagarna (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo och BICOTEC LIMITED). Varan levererades emellertid till konkreta adresser i en annan EU-medlemsstat, där det bekräftades att varorna hade mottagits av andra aktörer. På den internationella fraktsedeln nr 1988977 bekräftades leveransen av varorna, vars angivna mottagare var aktören OOV-Družstvo Malinovo, družstvo av bolaget RPA med stämpel och underskrift. På de relevanta internationella fraktsedlarna och viktsedlarna bekräftades leveransen av varorna, vars angivna mottagare var BICOTEC LIMITED, med stämpel och underskrift av aktörerna Skład Wrocław, ul. Swojczycka 32, 51–501 Wrocław (även kallad Magazyn-Wrocław) och Wratislavia-Biodiesel. På de inlämnade viktsedlarna avseende vissa av de aktuella leveranserna angavs WRATISLAVIA-BIO som varornas ägare, och Wratislavia-Biodiesel stämplade och undertecknade dem.

[25] Det ska dessutom understrykas att den aktuella frågan inte gällde transport av rapsolja från Republiken Tjeckien till Polen och den efterföljande avlastningen av rapsolja från transportörens tank hos andra mottagare, vilka klaganden inte hade angett i sina skattedeklarationer, och att skattemyndigheten inte hade beviljat klaganden rätt till undantag från mervärdesskatteplikt enbart av det skälet att klaganden inte hade styrkt att varorna hade levererats till de angivna mottagarna. Dessutom levererades rapsoljan till destinationer i kvantiteter som översteg flera tiotals ton, det vill säga till ett värde av flera tiotusentals euro. Det är därför svårt att föreställa sig att de faktiska mottagarna av de aktuella varorna inte var mervärdesskattepliktiga.

[26] Mot bakgrund av vad som anförts ovan uppkom frågan om de slutsatser som drogs i domen i målet Kemwater ProChemie också kan tillämpas i det aktuella

fallet och om den beskattningsbara personen, i samband med att han visar att de materiella villkoren för att utöva rätten till undantag från mervärdesskatt vid leverans av varor till en annan EU-medlemsstat är uppfyllda, också är skyldig att visa att varorna har mottagits av en viss (av honom eller henne angiven) mottagare som har ställning som beskattningsbar person, eller om det är tillräckligt att det av de faktiska omständigheterna i målet framgår att varorna har mottagits i en annan medlemsstat av en annan faktisk mottagare som hade (eller det av de faktiska omständigheterna framgår att han måste ha haft) ställning som beskattningsbar person.

[27] Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) känner till de slutsatser som EU-domstolen drog i dom av den 17 oktober 2019 i mål C-653/18, *Unitel sp. z o.o.o.*, EU:C:2019:876, enligt vilka undantag från mervärdesskatteplikt inte kan medges om den omständigheten att den faktiska förvärvaren är okänd i ett visst fall utgör hinder för att visa att transaktionen i fråga utgör en leverans av varor utanför unionens territorium. Denna rättspraxis rör för det första en särskild situation som omfattar leverans av en vara utanför unionens territorium, för det andra besvarar den inte frågan huruvida så även är fallet när omständigheterna i målet på ett övertygande sätt visar att varorna, även om varorna inte har mottagits av den mottagare som angetts i skattehandlingarna, på bestämmelseorten har mottagits av en annan faktisk mottagare som hade (eller måste ha haft) ställning som beskattningsbar person. Den omtvistade frågan är med andra ord huruvida i ett sådant fall ett synsätt kan antas som överensstämmer med en viss ändring av EU-domstolens hittillsvarande praxis i domen i målet *Kemwater ProChemie*. Enligt Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) kan frågan om undantag från skatteplikt för en vara som levererats till en annan medlemsstat i viss mån jämföras med frågan om avdragsrätt för ingående mervärdesskatt, eftersom det väsentliga materiella villkoret i båda fallen är avtalsparten i transaktionen i fråga som är en beskattningsbar person (vid avdragsrätt är det tillhandahållaren av den aktuella beskattningsbara transaktionen, medan det vid undantag från skatteplikt för leveransen av varor till en annan medlemsstat är mottagaren av varan i en annan medlemsstat).

[28] Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) angav redan i sin dom av den 4 februari 2022, med referensnummer 4 Afs 115/2021–45, att slutsatserna i domen i målet *Kemwater ProChemie* också ska tillämpas vid bedömningen av rätten till undantag från skatteplikt avseende leverans av varor till en annan medlemsstat. I den domen fann Nejvyšší správní soud nämligen att vid bedömningen av rätten till undantag från mervärdesskatteplikt för en beskattningsbar person för leveranser av varor till en annan EU-medlemsstat kan den beskattningsbara personen inte nekas denna rätt om det av de faktiska omständigheterna i målet framgår att han faktiskt har levererat varorna till en annan EU-medlemsstat, även om han inte har visat att han har levererat dem till de angivna mottagarna. Enligt [utelämnas] [den hänskjutande domstolen] skulle det strida mot principen om skatteneutralitet att neka en beskattningsbar person undantag från mervärdesskatteplikt för leverans av varor till en annan medlemsstat

om han har visat att han har levererat den aktuella varan till en annan faktisk mottagare. I en sådan situation ska det emellertid prövas huruvida det framgår av omständigheterna i målet och av de uppgifter som skattemyndigheten förfogar över eller som den beskattningsbara personen har vidarebefordrat, att de faktiska mottagarna av den beskattningsbara personens varor hade ställning som beskattningsbara personer i mervärdesskattehänseende.

[29] I dom av den 25 maj 2022, med referensnummer 10 Afs 374/2020–59, fann Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) däremot att EU-domstolens slutsatser i domen i målet *Kemwater ProChemie* inte var tillämpliga på rätten till undantag från mervärdesskatteplikt för leverans av varor till en annan medlemsstat. I den ovannämnda domen [utelämnas] fann [Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen)] att ”det i ett sådant fall fortfarande gäller att leverantören är skyldig att bevisa att den utländska mottagaren är en ”beskattningsbar person som agerar i denna egenskap” (EU-domstolens dom av den 27 september 2012 i mål C-587/10, *VSTRI*). Denna praxis från EU-domstolen bekräftas även av nyligen avkunnade domar från NSS (Högsta förvaltningsdomstolen) av den 10 februari 2022, med referensnummer 9 Afs 274/2020–61, *molton*, och av den 24 februari 2022, med referensnummer 1 Afs 238/2020–59, *Steris*, enligt vilka den tjeckiska leverantören är skyldig att visa vilken utländsk person som var den faktiska mottagaren av varan.”

[30] Att den omtvistade rättsfrågan är komplex och att den måste avgöras av EU-domstolen framgår också av den angivna motsägelsen i praxis från Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen).

[utelämnas]